

BAJKA O ČASU...

Na VELKÉ SILNICI vedoucí odnikud nikam potkal ČAS spěchajícího ČLOVĚKA. „Proč ten chvat?“ zeptal se ČAS. ČLOVĚK zaťukal na hodinky a řekl: „Za pět minut mám vyzvednout synka ze školky. O půl hodiny později musím vyzvednout manželku, abychom nakoupili a potom...“ ČAS ho nenechal domluvit, zadíval se na ČLOVĚKA a řekl: „Když jste vynalezli stroje na měření plynutí běhu světa, upletli jste si na sebe bič. Všude to tiká, z věží kostelů bijí zvony každou hodinu, blikají číslice na digitálních displejích a ty, ČLOVĚČE, jsi se stal otrokem toho, co jste rozdělili na vteřiny, minuty, hodiny... A já, který odpovídám za dění všeho, co je na planetě ZEMI, jen zoufale zírám, jak se honíte za něčím, co mnohdy nemá ani cenu meteoritu, který shoří dřív, než dopadne na ZEM. Podívej!“ řekl ČAS a mávl rukou kolem. Pustota kolem VELKÉ SILNICE ožila; tráva, stromy, řeky a jezera, všude zvířata, motýli, brouci, plno květů a vůní, nebe se sluncem, teplý vítr a hlasy všeho živého.

„Toto je ŽIVOT, v němž jsi měl ČLOVĚČE své místo a svou úlohu. Místo toho tříštíš své síly v honbě za něčím, co nemá s krásou ŽIVOTA nic společného. A pokud se nezměníš, tvé místo na ZEMI zůstane prázdné...“

ČLOVĚK osaměl. Pak mávl rukou a rozeběhl se, protože hodinky na jeho zápěstí odpočítávaly minuty, které mu zbývaly do prvního setkání. A ze všech sil běžel po silnici vedoucí odnikud nikam...

ŠTĚPÁN NEUWIRTH